

Arrest

nr. 157 809 van 7 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 7 januari 2015, werd op 3 februari 2015 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 07.01.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

MZ (R.R.: xxx)

*nationaliteit: Russische Federatie
geboren te Leninagorsk op (...)1950
adres: (...) 2200 HERENTALS*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 09.01.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.07.03.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 07.03.2011 (zie bevestiging arts dd.26.1.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 09.01.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt: "Verzoekster is het voorwerp van een inreisverbod, dat haar werd opgelegd bij beslissing van 21 maart 2014 onder een bijlage 13sexies, dat haar ter kennis werd gebracht op 18 november 2014 en dat drie jaar geldt. Daarom is het haar tot 18 november 2017 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de wet van 15 december 1980. Die beslissing werd niet aangevochten door verzoekster waardoor het inreisverbod thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De vordering is niet ontvankelijk."

Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij gewezen op het bepaalde in artikel 9ter, § 3, tweede lid, § 3: "Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4".

De advocaat van de verwerende partij doet ter terechtzitting afstand van voornoemde exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat de motivering vaag en nietszeggend is. De attesten van Dr. VdB en Dr. W zouden aantonen dat er een ernstige verslechtering is van de toestand en een moeilijk te regelen diabetes type II. Zij zou nog in augustus 2014 zijn gehospitaliseerd. Er zouden tal van documenten zijn gevoegd waaromtrent niet gemotiveerd werd. Er zou sprake zijn van een negatieve evolutie. Gezien haar etnische achtergrond zou zij geen mogelijkheid hebben tot medische behandeling. De motivering zou haar niet toelaten te weten waarom er niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden gelet op haar psychologische problematiek. Er zou nooit een afdoende onderzoek zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat de motivering niet afdoende is en niet juist. Ze zou niet akkoord kunnen gaan met een stereotiepe afwijzing en het zou niet vereist zijn dat het een levensbedreigende ziekte betreft. Volgens haar diende er een nieuw onderzoek te gebeuren naar de ziekte-toestand zelf en naar de behandelingsmogelijkheden.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Zij betoogt dat expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie. Zij stelt dat ze bij haar aanvraag bepaalde stukken heeft gevoegd waaruit blijkt dat de medische zorgen niet toegankelijk en niet beschikbaar zijn in het herkomstland.

3.2. De Raad bespreekt de drie middelen samen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De ambtenaar-geneesheer heeft op 8 januari 2014 een advies gegeven in navolging van de derde aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 7 maart 2011, dat onder meer luidt als volgt:

"(...) Uit het medische dossier blijkt dat de beschreven claudicatio actueel geen reëel risico meer inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Deze aandoening werd afdoende behandeld door middel van PTA. Er bestaat dus hiervoor actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De overige aandoeningen welke samen te vatten zijn onder de noemers metabool syndroom en psychische problematiek maakten reeds het voorwerp uit van een medisch onderzoek ten gronde d.d. 21.01.2011 van de hand van dr. P. D waaruit bleek dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.(...)"

Verzoekster diende op 7 januari 2015 een zevende aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarna de ambtenaar-geneesheer op 26 januari 2015 een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

"(...) Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 7/1/2015 standaard medische getuigschriften (SMG) voor opgesteld door Dr. B op 7/11/2014 en door Dr. W op 9/11/2014 + bijlagen (...). Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 7/3/2011. Op de standaard medische getuigschriften (SMG) d.d. 7/11/2014 en 9/11/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. De voorgelegde getuigschriften bevestigen dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.(...)"

Op grond van de vaststelling dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet de aanvraag van 7 januari 2015 onontvankelijk verklaart.

Verzoekster beperkt zich tot een louter algemeen betoog dat er een ernstige verslechtering is van de toestand en een moeilijk te regelen diabetes type II. Zij betwist hiermee niet de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer, namelijk dat er geen nieuwe diagnose gesteld werd in de attesten die zij voegde bij haar aanvraag van 7 januari 2015. Het feit dat zij in augustus 2014 zou zijn gehospitaliseerd, weerlegt de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer evenmin.

Waar zij stelt dat er tal van documenten werden gevoegd waaromtrent niet gemotiveerd werd, laat zij na aan te tonen welke documenten dan wel precies zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster staft haar betoog, dat zij gezien haar etnische achtergrond geen mogelijkheid zou hebben tot medische behandeling, op geen enkele wijze.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing haar niet zou toelaten te weten waarom er niet voldaan zou zijn aan de voorwaarden gelet op haar psychologische problematiek. In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet en op het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies stelde dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag op 7 maart 2011. Uit het administratief dossier blijkt dat eerder een onderzoek werd gedaan naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland, waarnaar verwezen werd in het advies van 8 januari 2014.

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd er niet vereist dat het in casu zou gaan om een levensbedreigende ziekte.

Met het algemeen betoog maakt verzoekster geen schending aannemelijk van de door haar ingeroepen bepalingen en beginselen.

De drie middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC